

Két éve...

Úrnapján Gyurka bácsira emlékeztünk

„A hívők csak akkor ismerik Krisztus testét, ha nem mulasztják el, hogy Krisztus testvére legyenek. Krisztus testvére kell lennünk, ha Krisztus lelkéből akarunk élni.”

Szent Ágoston

Elkészült a temetőben a sírkő – a többihez hasonlóan – de még tisztán-ragyogóan. Labancz Zsolt piarista egy kis lelkes csapattal megszentelte. A szertartás végén a Bokorhimnuszt elénekeltük és igyekeztünk a Duna part-ra a hálaadó misére.

A piarista növendékek előkészítették a terepet: egy kis pogácsa, tea és – vetítő a meglepetéshez.

A gitárosok hangolnak, a népek gyülekeznek, szép lassan megtelik a piarista kápolna. A liturgiát Labancz Zsolt provinciális vezeti. Urbán József és néhány fiatal képviseli a rendet.

Már a bevezető szavakban elhangzik a nap alaptémája: a liturgiában megjelenő eucharisztikus Jézus és Gyurka bácsi hűségéből megszületett BOKOR közösség szoros kapcsolata.

Az evangélium utáni elmélkedés három témát érintett:

- Jézus élete végéig – még a szentmise alapításában is – megőrizte zsidó identitását. Honnan van, hogy oly sokan idegenkednek ettől a múlttól és hagyománytól? A gyökértelen közösséget könnyen elfújja a szél...

- Lehetne az Ünnepről *dogmatikusan* is megemlékezni: az alig ki-mondható transzszubsztanciáció (latin: átlényegülés) újra átgondolá-sával. Ehelyett inkább Ratzinger ajándék-elméletére (Geschenkstheorie) csodálkoztunk rá: a szeretet minden ajándékával magunkat adjuk a szeretett személynek. Mivel nem teljesen birtokol-juk létünket, csak töredékben tudjuk magunkat egymásnak adni. De nem így Isten Fia: titokzatos módon, teljességgel benne van ajándéka-iban: a kenyérben és a borban...

- A mai nap azonban mégis a *közösség* napja leginkább számunkra: Jézus mindnyájunkat asztalához hív: most, hogy megerősítsen mindnyájunkat és egykor, hogy vég nélkül örülhessünk a Vele és szereteteinkkel való együttlétnek (Jög Zink).

Hisszük, hogy Gyurka bácsi és Teri már ott vár bennünket...

A könyörgéseket egy-egy bokorbeli írta/olvasta fel. Két szín alatt vettük magunkhoz Jézust – ezzel mélyítve a Vele való közösséget.

A záró áldás után jött az igazi meglepetés: a kivetítőn Gyurka bácsi is megáldotta az együtt imádkozókat.

A szertartás után ettük-ittunk-beszélgettünk. Jó volt együtt lenni és együtt emlékezni.

T.

[Fényképek a megemlékezésről](#)

A fotókat Orbán Ádám készítette.